Aventurile echipajului DOX

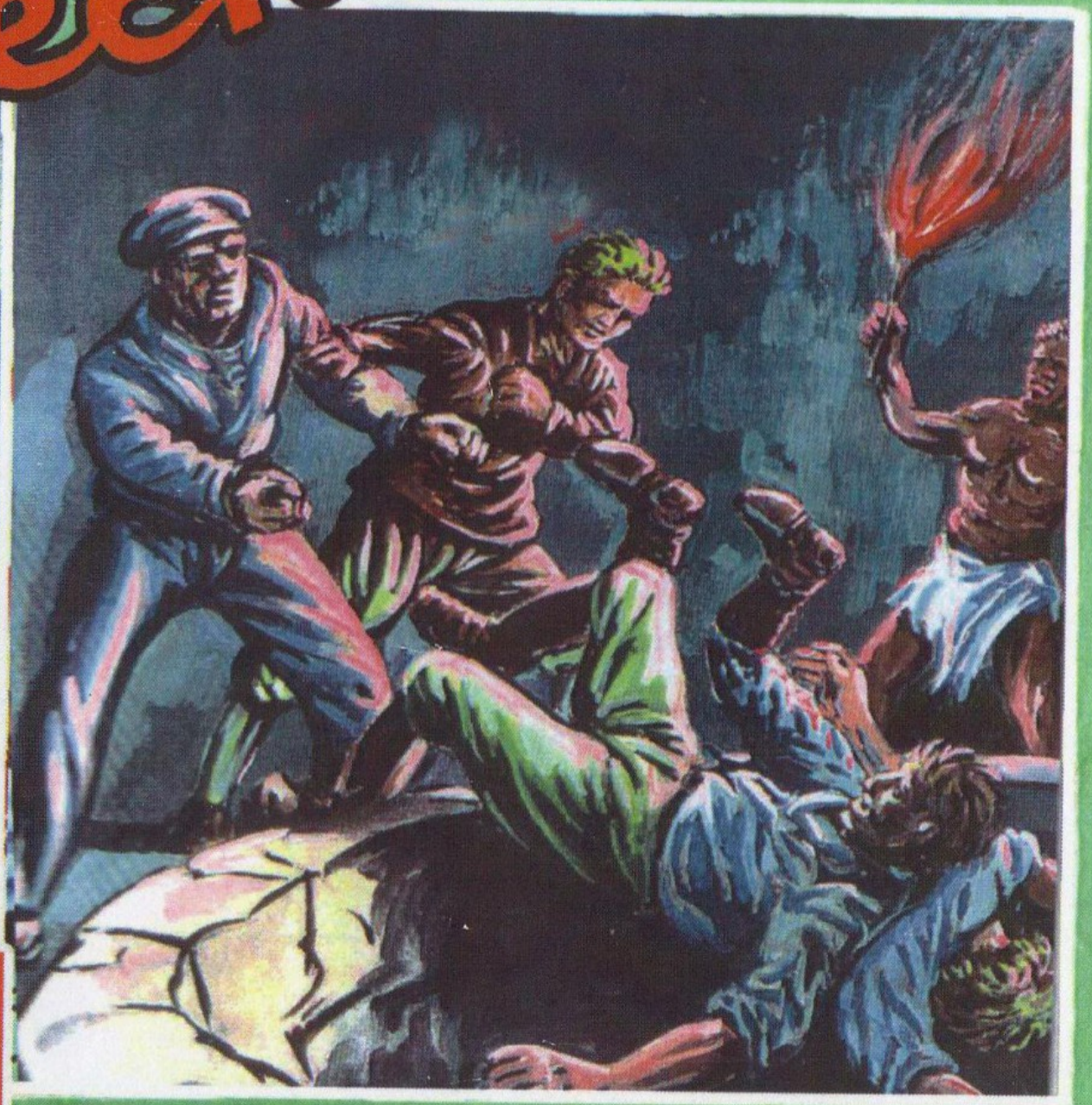

SERIE NOUĂ

209

Înotătorul misterios

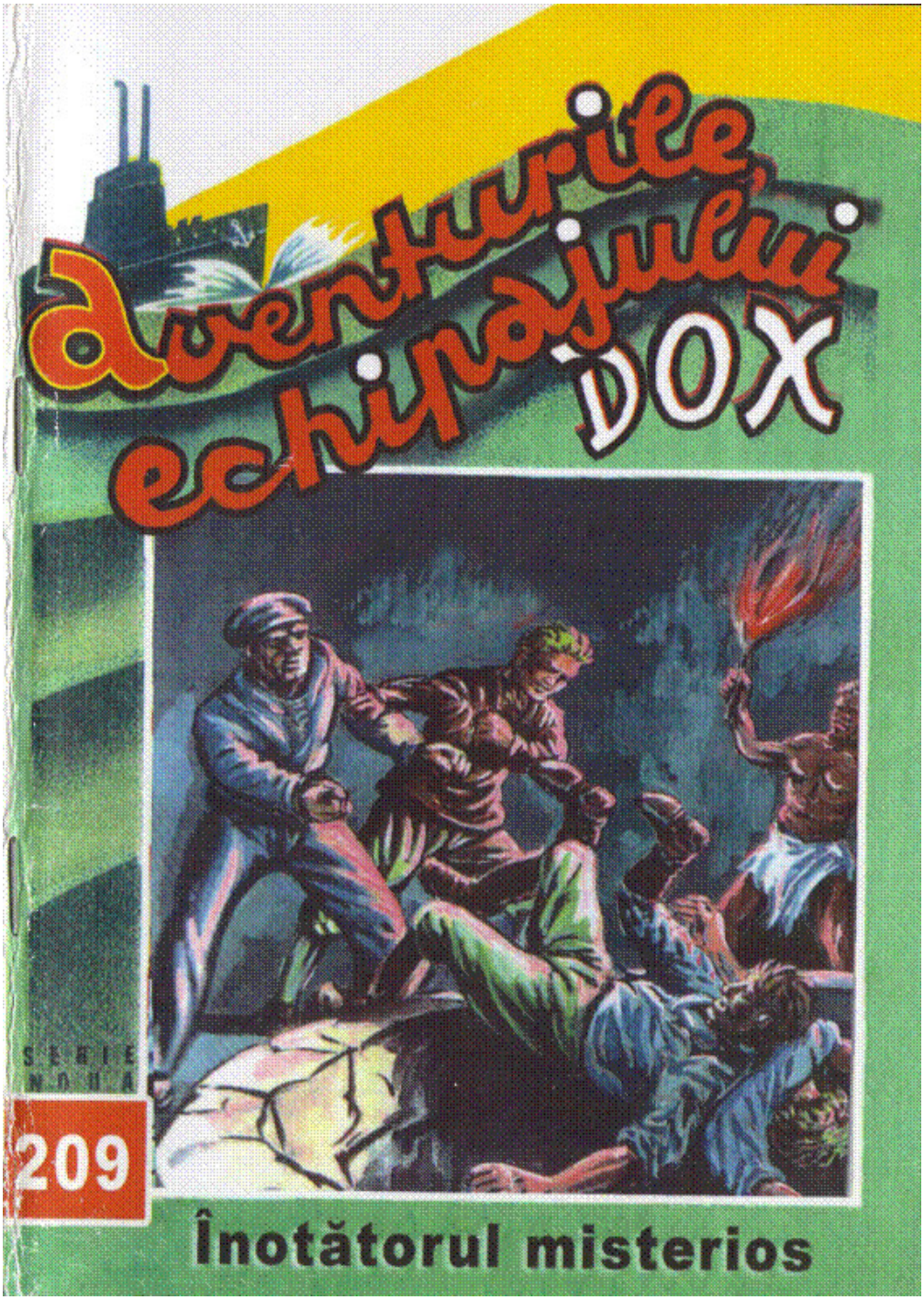
Aventurile echipajului DOX
SERIE NOUĂ
209
Înotătorul misterios

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 209

ÎNOTĂTORUL MISTERIOS

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎNAINTE DE SWAKOPMUND

LA ORIZONT A APĂRUT coasta fostei Africi Germane de sud-vest.

Petre uriaşul, subofiţer timonier, stătea lângă Petre, fiul căpitanului Farrow şi se gândea la timpul petrecut de el în Africa germană de sud-vest. A fost acolo o vreme ca „matroz de uscat” la firma unui cunoscut al tatălui său, care făcea comerţ cu diamante, ce se găseau din belşug. După ce s-au descoperit zăcămintele diamantifere aproape în întreaga Africă şi au început a fi exploatate preţul diamantelor a scăzut considerabil. Atunci Petre a preferat să ia drumul mării, lucru pe care şi la dorit de mult. George îşi avea ziua lui liniştită. Se uita visător la întinderea oceanului. Cu toată pasiunea lui pentru aventuri şi peripeţii şi el avea uneori ceea ce el însuşi numea „orele sale romantice”.

Petre a tăcut un timp. Apoi brusc îşi ridică braţul drept şi arătă într-o anumită direcţie:

— Vedeţi punctul acela întunecat din faţă şi puţin la o parte domnule George?

Fiul căpitanului se uită în direcţia arătată.

— Pare să fie o bucată de lemn purtată de valuri.

— Dar nu arată aşa!

— Dar nici peşte nu poate fi. Aceasta nu este o formă de înotătoare dorsală.

— Nici n-am spus aceasta domnule George.

— Atunci ce să fie?

— Poate un om!

George îşi forţă vederea. Nu, nu era uşor să distingi ceva, fără binoclu, pe suprafaţa întinsă şi scânteietoare a apei.

— Poate că l-au purtat valurile.

— Nu, Petre. Dacă este om mai are puteri. El înoată doar contra valurile care ar trebui să-l ducă la mal.

George tocmai voia să-l facă atent pe tatăl său asupra punctului văzut de ei, când submarinul a luat cursul direct spre punct acela.

Căpitanul Farrow care a stat în turn, i-a strigat fiului său:

— Acolo în faţă înoată un om, George! Vreau să-l vedem!

Nava se îndreaptă cu viteză maximă, dată de toată puterea motoarelor, spre îndrăzneţul înotător. În clipa aceea s-a ivit şi Jan Brike, bătrânul subofiţer tunar, pe punte şi se apucă rapid să dea jos husa protectoare de pe tunul de la proră.

George s-a privit mirat şi-l întreabă:

— Bine, Brike, vrei cumva să tragi în înotătorul acela?

— Nu domnule George, în rechin!

Căpitanul Farrow nu zărise doar omul din apă, ci şi un rechin, care se apropia de acesta.

Abia acum îl observă şi înotătorul. Se aruncă repede într-o parte şi cu mişcări largi încerca să câştige distanţă. Fără Jan Brike ar fi fost pierdut.

Acesta încarcă fără grabă tunul, ochi scurt dar precis şi trase. Proiectilul exploziv lovi rechinul înapoia înotătoarei de la piept. Animalul a fost aruncat în sus apoi s-a zbătut în spasme groaznice în apă, care s-a înroşit încet, după care s-a scufundat.

Nava a ajuns cam la o sută cincizeci de metri de înotător. Farrow a dat ordin de oprire. Submarinul înainta mai încet şi s-a oprit exact la douăzeci de metri de înotător. Acesta era un alb – european sau american, care parcurse această distanţă cu uşurinţă. Petre şi George îl ajutară să urce pe puntea submarinului.

Omul putea să aibă patruzeci şi cinci de ani, zvelt, cu alură sportivă. Era după toate aparenţele bine antrenat. Se scutură ca un câine ud şi se îndreptă zâmbind amabil către cei de pe submarin.

— Mii de mulţumiri domnilor! Ăsta da ajutor la timp! Am văzut rechinul prea târziu. Omul părea total neobosit. Nu avea aspectul şi aerul unui sinucigaş, cum avuse iniţial impresia căpitanului Farrow. Omul s-a dus la Jan Brike, care tocmai trăgea brusc de husa de protecţie peste tun, îşi scoase de la gât o punguţă de piele legată cu un şnur şi i-a dat-o bătrânului.

— Aici, luaţi-o, mi-aţi salvat viaţa.

Jan Brike mulţumi, luă punguţa şi o descrise. Scoase de acolo un diamant mare şlefuit care strălucea în soare. Era atât de mare încât tunarul a rămas cu gura căscată.

Abia după câteva clipe a reuşit să-şi revină şi spuse, dându-i musafirului mâna:

— Dacă pentru fiecare lovitură bună din viaţa mea aş fi primit aşa ceva, azi aş fi multimilionar. Toţi râseră. Înotătorul păşi spre turn şi-i făcu comandantului o reverenţă perfectă, dar nu foarte adâncă. George şi Petre îl urmară îndeaproape.

— Mă numesc Horst von Thalen se prezintă el. Pot să-mi exprim mulţumirea sinceră pentru salvarea nesperată, domnule căpitan? Trebuie să aveţi ochii foarte ageri, dacă l-aţi descoperit pe tâlharul mării, mai repede ca mine.

Căpitanul Farrow se prezintă, la care străinul a făcut o figură mirată.

— Vă este cunoscut numele? întreabă Farrow.

— Desigur. Mă gândeam doar că navigaţi undeva în Marea Sudului.

— Patria noastră sunt toate mările şi oceanele lumii, râse Farrow, azi aici mâine acolo. Până acum discuţia s-a purtat în limba engleză.

— De la compatriot la compatriot putem vorbi nemţeşte continuă Horst von Thalen, părinţii mei au avut în Africa Germană de sud-vest o fermă mare cu cirezi uriaşe de vite. După război am pierdut totul. Dar eu m-am descurcat până acum foarte bine.

— Pot să vă întreb, ce v-a determinat să faceţi exerciţiul acesta lung de înot?

Oaspetele german râse amar.

— Ca salvatorii mei aveţi un anume drept să aflaţi despre ce este vorba. N-am ieşit de loc pentru plăcerea mea, atât de departe. Ieşisem la pescuit. Deodată barca mea s-a scufundat cu mine.

Farrow scutură uşor din cap.

— Hm! Dar atunci nu înţeleg, de ce nu aţi înot către ţărm.

Din nou acelaşi râs amar.

— Întrebarea este justificată. Nu din întâmplare mi s-a scufundat barca. A fost un atentat pur şi simplu. De aş fi înotat înapoi la ţărm le-aş fi picat imediat duşmanilor, care mă urmăresc în mâini. Mă veţi putea lăsa la noapte undeva pe ţărm?

— Nu fiţi atât de grăbit domnule von Thalen, zise Farrow zâmbind, nu avem atât de des ocazia de a scoate un german din apă. Dar aş face mai mult. Nu v-am putea ajuta împotriva inamicilor dumneavoastră? O facem oricând cu plăcere.

Horst von Thalen se uită câteva clipe nehotărât, după care răspunse:

— Mulţumesc domnule căpitan. Oferta dumneavoastră este tentantă. Dar nu vreau să vă periclitez pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră.

— O facem pe riscul nostru, râse Farrow. Noi iubim aventura! Mai ales fiul meu, George.

Von Thalen i s-a adresat lui George:

— De dumneavoastră am auzit deja multe. Dar tocmai pentru că sunteţi atât de tânăr aş renunţa la ajutorul dumneavoastră. Duşmanii mei nu ar ezita să ucidă.

— Şi cu asta ar trebui să fiu de acord, zâmbi Farrow şi uite că nu suntem de loc. Mai cu seamă unui compatriot i-am da o mână de ajutor cu toată plăcerea.

George s-a asociat tatălui său la cele spuse:

— Veniţi în turn, propuse comandantul, aşa suntem mai aproape unul de altul.

— Cum, avem nişte secrete? întreabă curios George.

— Şi aşa se poate spune, zâmbi Thalen. Pe o bucată de pământ sterp pe care am cumpărat-o silit cu ocazia achiziţionării unei păşuni, ca să reîncep creşterea animalelor, am găsit o mină de diamante bogate cu exemplare deosebite de frumoase şi mari. Cele mai multe diamante găsite aici sunt foarte curate, dar mici. Am aici câteva mostre.

Scoase din centură o pungă de piele şi goli conţinutul în palmă.

— Ce frumos! exclamă George admirativ, acum înţeleg că sunteţi invidiat pentru proprietatea dumneavoastră. Dacă însă sunteţi proprietar legal, n-au ce vă face!

— Aşa ar fi trebuit, spuse von Thalen, fraţii Frank şi Tom Gordon şi cu vărul lor James Knight de la care am cumpărat pământul, cred că pot avea pretenţii retroactive deoarece mi-au vândut pământul fără să ştie că acolo se găseşte o mină de diamante. Am putut să ascult pe ascuns o discuţie pe care au purtat-o. Aşa am aflat de planurile lor tenebroase. Cei trei sunt detestaţi în toată colonia, deoarece îşi instigă servitorii negri în mod repetat să fure şi să jefuiască. Am fost destul de imprudent să pun să mi se şlefuiască nişte diamante. Repede s-a răspândit vestea, ce descoperire am făcut. Agitaţia a fost cu atât mai mare cu cât bucata de pământ şi-a schimbat de mai mult ori proprietarul.

— Cei trei ştiu unde este mina? întreabă Farrow, i-aţi pus pe negrii dumneavoastră să lucreze acolo înainte să aveţi dreptul de exploatare?

— Nu, aşa nu, răspunse von Thalen, dar autorităţile sunt leneşe. Câtă vreme nu am autorizaţia de exploatare nu pot începe exploatarea ei. Cei trei au reuşit odată să mă captureze. Voiau să-mi smulgă secretul şi nu au ezitat să mă ameninţe cu tortura. În noaptea următoare, am reuşit să mă eliberez şi să fug.

— V-aţi văzut vreodată duşmanii umblând pe pământul dumneavoastră? întreabă George, s-ar putea să aibă impresia că ştiu deja unde se găseşte mina.

— S-ar putea să aveţi dreptate cu această supoziţie, răspunse von Thalen. Ieri am făcut inspecţie călare înainte de lăsarea nopţii şi am trecut aproape de ferma lor. Călărind mai departe, am avut impresia că sunt urmărit. Când a răsărit luna am crezut că disting nişte siluete. Pe terenul pietros, am coborât de pe cal să-mi ridic bricheta care mi-a căzut pe când voiam să-mi aprind o ţigară. Poate văzându-mă ce trei cum

m-am aplecat, au crezut că acolo este mina de diamante şi că eu caut ceva. Luna s-a ascuns curând după nori, apoi a început, lucru rar pe aici, să plouă. Aşa că cei trei nu au mai putut face nimic.

— Şi apoi v-au găurit barca cu care mergeaţi la pescuit, spuse Farrow, încât îmi pot închipui că sunteţi invidiat şi că foştii proprietari ar avea plăcerea să-şi recupereze posesiunea, de când au aflat ce se găseşte acolo.

— Cei trei vor gândi acum că v-aţi înecat, spuse George, aş vrea să le văd mutrele, când veţi sta iarăşi viu înaintea lor. După ce von Thalen urcase pe bord, Farrow ieşi în larg cu nava. Nu ţinea să fie văzut. Cum ei se găseau în dreptul înălţimii din Swakopmund puteau să se aştepte să întâlnească numeroase nave.

Deodată Petre, care se plimba pe bord, strigă:

— Barcă cu motor în spatele nostru!

Toţi tresăriră. Von Thalen recunoscu ambarcaţiunea inamicilor săi. Îl anunţă pe comandant, care prompt ordonă viteză maximă, aşa că distanţa dintre submarin şi barcă a crescut rapid.

— Oare vă caută? întreabă Farrow.

— Sigur, strigă George agitat, acum vor să vă salveze. Ei vor fi căutat după diamante, acolo unde aţi scăpat bricheta şi nu au găsit nimic. Acum şi-au spus că s-au înşelat, cu toate că ei v-au stricat barca şi încearcă să facă pe salvatorii dumneavoastră ca să le puteţi trăda secretul.

Horst von Thalen zâmbi la vederea ardorii lui George, dar recunoscu presupunerea lui.

— Dacă cei din barcă au binocluri bune, înseamnă că v-au recunoscut, spuse Farrow.

— Şi la fel şi pe dumneavoastră, răspunse von Thalen.

— Aceasta nu ar fi rău, zise liniştit Farrow, se pune doar întrebarea dacă aceştia au habar de existenţa noastră.

— Unde am putea debarca bine şi nevăzuţi? întreabă George.

— Toată coasta este cam nepotrivită pentru debarcare, din cauza valurilor, răspunse von Thalen, cu barca nu se poate nici unde atinge ţărmul. Ultima porţiune va trebui să înotăm. Ce ar fi dacă am încerca să acostăm la debarcaderul cel lung din Swakopmund? Acolo cel puţin nu există pericolul rechinilor.

— Ştiu că pe toată coasta sunt valuri puternice, spuse Farrow, noi avem totuşi trei bărci de aluminiu demontabile. Cu acestea am reuşit să trecem. Dar este mai bine la debarcader. Să sperăm că nu vor fi acolo prea multe nave.

— Pentru moment sunt doar două mici transportoare, spuse von Thalen, după câte ştiu, azi nu este aşteptat nici un alt vas. Dar este posibil ca Gordonii împreună cu vărul lor să fi luat debarcaderul ca destinaţie a drumului lor.

— Nu cred, spuse Farrow, ei vor să vă captureze cât mai discret. Precis nu se vor arăta cu barca lor într-un loc aglomerat, dar s-ar putea ca mai târziu să apară.

Horst von Thalen era de acord cu supoziţia căpitanului, căci cele spuse de el erau logice.

— Să sperăm că veţi primi curând autorizaţia de exploatare a minei, spuse George.

— Dacă aş fi fost englez poate că aş fi avut-o deja, răspunse von Thalen, mai bănuiesc că vor să-mi intenteze un proces ca să le restitui terenul şi ar fi posibil ca ei să-l câştige.

— Mi s-a făcut foame, schimbă Farrow discuţia, pot să vă invit să veniţi în careul ofiţerilor, domnule von Thalen? Acolo vă puteţi schimba hainele, ale mele cred că vi se potrivesc, avem aproape aceiaşi statură.

Horst von Thalen acceptă mulţumind invitaţia.

II
DEBARCAREA

LA SCURT TIMP după aceea „misteriosul înotător”, cum l-a botezat George pe von Thalen lua masa în sala ofiţerilor. S-a dovedit că era un bun ascultător şi un povestitor vesel.

A reuşit uşor să-şi câştige simpatia celor din echipaj. După masă, căpitanul propuse odihnă şi somn, deoarece vor avea timp.

Farrow, fiul său şi von Thalen elaboraseră deja un plan, prin care era posibil ca adversarii să fie dovediţi ca răufăcători. Era necesar să se facă pază de noapte, iar ziua să se ascundă în căsuţa de la ferma lui von Thalen. Curând înainte de lăsarea întunericului, cei de veghe îi treziră pe cei de dormeau.

Submarinul staţionase toată după amiaza departe de debarcader, în larg. Rindow primul ofiţer, preluase comanda. La vederea vreunui vas urma să intre în imersiune, dar nici o barcă de pescari nu s-a arătat. Submarinul stătea la distanţă de liniile maritime.

Ieşirea la debarcader era totuşi dificilă. Cei de pe cele două vase staţionate acolo ar fi putut observa cu siguranţă submarinul. S-ar fi aflat astfel repede că submarinul căpitanului Farrow urmărit în continuare de englezi şi de francezi era acolo.

Din fericire, debarcaderul înainta departe în larg şi Farrow spera, ca noaptea să găsească un loc, unde, la adăpostul beznei să poată acosta neobservat.

Submarinul se apropia de ţărmul îndepărtat. Nu era prudent să acosteze prea devreme. Cu cât era mai târziu şi mai întuneric, cu atât şansa de a fi văzuţi dimineaţa va fi mai mică. Cinaseră şi curând după aceea se lasă noaptea.

În depărtare se vedeau luminile din Swakopmund. Căpitanul Farrow se apropiase într-atâta, încât prin binocluri din turn se putea vedea totul de pe debarcader, fără să fie la rândul lor observaţi de pe ţărm. Sigur că submarinul nu-şi aprinse luminile de poziţie. Pe debarcader, deocamdată se vedeau matrozi şi muncitori şi acostarea acum era imposibilă.

— Să sperăm că la acostare, nu ne vom ciocni cu bărcile celor care au permisie de a merge pe uscat, zise Farrow.

— Vom găsi noi o scuză bună, spuse George.

— Puţină răbdare, a fost de părere von Thalen.

Răbdarea le-a fost pusă la grea încercare. Abia spre miezul nopţii au dispărut o parte din oamenii de pe debarcader.

Submarinul se apropie încet de debarcader, propulsat de electromotoare. Vasele de transport erau ancorate în stânga. Farrow alese deci partea dreaptă.

— Vom merge câte unul sau în grupuri mici de-a lungul debarcaderului, hotărî căpitanul. Dumneavoastră domnule von Thalen şi cu mine mergem primi, apoi Petre şi cu George iar la urmă, ceilalţi camarazi.

Horst van Thalen le povestise că inamicii săi dispuneau de zece negri devotaţi lor, de aceea Farrow decise ca înafară de George, Petre, doctor şi de el să mai vină şi alţi zece matrozi aleşi prin tragere la sorţi. Rindow urma să preia comanda navei în absenţa căpitanului. În afara armelor lor obişnuite, fiecare luase câte două grenade de mână cu gaze sedative. Toţi purtau pantofi uşori de pânză, foarte silenţioşi.

Preţ de o clipă Farrow ascultă atent, când submarinul înainte de a se opri, mai parcurse jumătate de metru de-a lungul debarcaderului, apoi sări peste balustrada turnului pe punte. Debarcaderul era puţin mai înalt decât puntea submarinului. Căpitanul urcă urmat de Horst von Thalen. Mergeau spre ţărm unul după altul, fără grabă. George şi Petre aşteptară două minute, apoi îi urmară pe căpitan şi pe von Thalen.

Parcurseră cam cincizeci de metri, când de pe ţărm auziră voci guturale care se apropiau, părând a fi sub influenţa alcoolului. Asta era bine că atunci nu le mai dădeau atenţie.

— Să sperăm că doctorul Bertram şi Kern vor aştepta până vor trece beţivii ăştia, şopti Petre lui George.

— După limbă sunt spanioli sau portughezi, răspunse subofiţerul timonier Petre, la fel de încet.

— Sunt aici! Tata şi von Thalen au trecut cu bine de ei.

Din beznă s-au ivit umblând în zig-zag patru matrozi. Era uneori cât pe ce să cadă în apă, scăpând doar în ultimul moment, prin intervenţia probabilă a unui spirit protector al beţivilor.

Când ajunseră la câţiva paşi de germani se opriră, clătinându-se ca trestiile în vânt, strigându-şi ceva. Poate că-i amuza faptul să vadă doi oameni pe debarcaderul în mod normal pustiu, la acea oră sau poate că vedeau mai mulţi.

Deodată beţivii îşi deschiseră braţele căutând să-i prindă pe cei doi germani, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că sunt fiinţe vii sau produse ale imaginaţiei lor. O ciocnire era inevitabilă. Germanii însă voiau să, scurteze întâlnirea. Braţele lui Petre ţâşniră înainte şi doi beţivi şedeau nedumeriţi la pământ. Cu un singur pumn la figură bine plasat, George îl trimise la camarazii săi pe al treilea. Al

patrulea, părea să aibă un spirit păzitor mai vigilent, căci se dădu câţiva paşi în spate. Soarta tovarăşilor săi îl dezmetici, într-atât, încât scoase un strigăt puternic. Doar o dată că Petre a fost peste el şi cu „argumente" forte îl determină să-şi ţină pentru un timp gura. Strigătul a fost auzit pe unul din vase. De acolo se auziră strigăte de alarmă. Petre se grăbi să plece, trăgându-l după el pe George, care ar mai fi stat. Oricând ar fi putut să apară poliţia pe debarcader, alarmată de strigătele de ajutor.

George se întoarse o dată şi începu să râdă. Doctorul şi-a dat seama că dacă continua să râdă ei puteau fi descoperiţi ca şi submarinul. Aşa că ordonă pas alergător.

Era un spectacol aproape grotesc să vezi o duzină de inşi fugind fără zgomot pe debarcader. Primul strigăt de alarmă de pe vas rămase fără răspuns. Când grupul de pe submarin a trecut pe lângă beţivii care încercau cu greu să se ridice aceştia căzură speriaţi la loc.

George şi Petre s-au grăbit. Ei voiau să iasă cât mai repede de pe debarcader. De submarin nu-şi făceau griji pentru că Rindow urma să părăsească debarcaderul. Doar în primele minute trebuia să aştepte la debarcader ca să le poată ajuta camarazilor în caz că aceştia ar fi fost surprinşi de poliţie şi s-ar fi grăbit la navă.

Dacă încercarea ar fi eşuat, căpitanul Farrow ar fi repetat-o cu siguranţă fie noaptea următoare sau poate chiar dimineaţa.

George şi Petre ajunseră cu bine la ţărm. De departe se auzeau paşi repezi. Putea fi doar o patrulă de poliţie. Farrow şi von Thalen nu se vedeau, curând din stânga se auzi un fluierat încet. George a făcut un semn cu mâna celor cel urmau, apoi alergă cu Petre în direcţia de unde se fluierase.

Căpitanul şi Horst stăteau într-un loc întunecos unde lumina lanternei nu-i putea ajunge. George şi Petre îşi trăgeau respiraţia, ajunseră şi ceilalţi.

— Era cât pe ce, îi spuse Farrow încet fiului său, să vă descopere, eu mi-am făcut gânduri cu beţivii aceia de pe debarcader.

— Pe cargou este din nou linişte tată, îl linişti George şi pe medic şi pe camarazii săi care scrutau bezna sa vadă dacă s-a alarmat echipajul unuia din vase.

— Înainte ordonă Farrow, dar încet! Domnul van Thalen ne va conduce.

Merseră în tăcere prin străduţe întunecate, adesea foarte înguste. Câte o siluetă dubioasă sau o pereche de amorezi se speria văzând apărând fără zgomot o trupă de bărbaţi zdraveni şi striga. Dar cei ce strigau nu voiau de fel să atragă

atenţia asupra lor, aşa că în Swakopmund nu se întâmplă nimic.

În sfârşit casele se rărire. Oraşul se termina. Strada spre est pe care o luase von Thalen era bună. Graba nu mai era atât de necesară şi nici să se tacă, aşa că în grupele de marş au început mici discuţii, întrerupte adesea de pauze.

— Când credeţi că veţi primi aprobarea de exploatare? întreabă căpitanul.

— Sper să mi se acorde în următoarele zile, răspunse von Thalen.

— Până atunci trebuie să vă protejăm şi să ţinem pe tip în şah, fără să le facem un rău.

— Poate că totuşi ar fi fost mai bine, interveni doctorul Bertram care se alăturase căpitanului în capul coloanei, dacă dumneavoastră domnule Horst aţi fi rămas câteva zile ca oaspete al căpitanului pe submarin. Aţi fi fost mai în siguranţă şi problema s-ar fi rezolvat de la sine.

— Precis nu! răspunse Horst, dacă Gordonii şi vărul lor nu m-ar fi văzut în aceste zile ei ar fi lansat vestea că m-am înecat şi atunci autorităţile nu s-ar fi grăbit să-mi acorde aprobarea. Poate că tot demersul meu oficial s-ar fi împotmolit.

— Corect, recunoscu Farrow, atunci este cel mai nimerit, dacă vă interesaţi mâine din nou la Swakopmund.

— Neapărat, aprobă van Thalen, în plus voi spune că sunt în pericol de moarte cât timp nu am aprobarea oficială.

A urmat o tăcere. Fiecare era ocupat cu propriile sale gânduri.

— Mă mir, începu Farrow că Gordonii nu s-au arătat încă. Dacă au văzut că sunteţi pe submarin este simplu să presupună că noi urma să vă lăsăm noaptea la ţărm.

— Credeţi că am putea fi pândiţi? răspunse von Thalen, ar fi posibil. Poate că ne-au descoperit şi nu ne-au atacat doar că le suntem superiori numeric.

Din nou s-a lăsat tăcerea. Deodată căpitanul întreabă pe von Thalen:

— Casa dumneavoastră are o grădină în jurul ei? Iar grădina este împrejmuită?

— Mai de mult a stat acolo o familie germană, în casa cea mică. Are de jur împrejur o grădină îngrijită, de care m-am ocupat în ultimul timp cu plăcere. Cât timp Gordonii au fost stăpâni în grădină şi în casă nu s-a făcut mare lucru. Ei nu au locuit niciodată acolo. Două laturi ale grădinii au aspect mai sălbatec cu tufişuri spinoase şi tot felul de plante cățărătoare

şi liane. Acolo sunt locuri bune de ascunzătoare. Ca să pun toată grădina la punct mi-a cam lipsit timpul.

— Desişul se apropie mult de casă? a vrut să ştie Farrow.

— Da într-un loc.

— Deci pe acolo se poate pătrunde în casă, constată doctorul Bertram.

— Casa este închisă, răspunse von Thalen.

— Asta nu înseamnă nimic, observă Farrow.

— Să sperăm că din propria dumneavoastră casă nu ni se va face o primire neplăcută, spuse Bertram. Dacă Gordonii şi cu vărul lor, împreună cu negrii s-au postat acolo, dacă vor să ne atragă într-o cursă atunci va trebui să-i păcălim.

— Grenadele noastre de mână ameţitoare şi-au făcut până acum mereu efectul.

— Eu cred, spuse von Thalen, că aceştia doar în caz disperat vor face uz de armă. Destul de aproape de casa mea un funcţionar englez şi-a construit o casă de ţară, unde-şi ţine familia – şi de unde ajunge repede cu maşina la Swakopmund, acolo s-ar auzi precis dacă s-ar trage la mine în casă sau în grădină şi ar deveni atenţi şi curioşi.

Peste zece minute Farrow s-a oprit să-şi adune grupa. Ordonă folosirea urgentă şi neapărat a grenadelor cu gaze dacă ar fi întâmpinat rezistenţă la intrarea în casă şi să se evite orice zgomot. Apoi ordonă dispersarea grupei deoarece se apropia de locuinţa lui von Thalen. Grupă compactă ar fi oferit o ţintă bună adversarilor.

Ultima parte a drumului a parcurs-o pe drumuri de ţară.

Von Thalen nu se temea să fie văzut şi recunoscut de Gordoni. Pentru că ei mai aveau nevoie de el să le arate locul unde a găsit diamantele.

Briza de noapte s-a înteţit. Vântul le bătea din faţă. Era de două ori avantajos pentru ei, în primul rând ei nu puteau fi auziţi de cei de pe proprietatea lui von Thalen, în schimb ei auzeau tot ce se întâmpla acolo.

Dar pentru folosirea grenadelor cu gaz, vântul le era potrivnic. Pentru a le putea folosi ei trebuiau să ajungă în spatele casei. După câteva minute de mers, ei au văzut contururile pădurii, cu câţiva copaci înalţi.

— Aproape că am ajuns, şopti von Thalen, el era aproape sigur că inamicii lui erau în casă, deoarece pe drum nu li se întâmplase nimic. Von Thalen a mai spus că pământul său începea la o distanţă oarecare de casă.

El voia şi chiar începuse să-şi construiască o casă nouă, mai mare şi mai frumoasă, dar încă nu era gata. Căpitanul s-a oprit şi aşteaptă să vină camarazii. Apoi le zise:

— Cum vântul ne suflă din faţă, vom încerca să facem un ocol mare în jurul casei. Unde este terenul bun, domnule von Thalen?

— Trebuie să o luăm pe la stânga, răspunse acesta, preluând din nou conducerea micii trupe, conform ordinului, se dispersase. Scrutau atenţi grădina. În orice clipă puteau fi atacaţi, inclusiv cu focuri de armă, cu toate că în această privinţă von Thalen avea rezerve, necrezând că adversarii săi ar vrea să se trădeze în acest fel.

S-au strecurat cu mare prudenţă mai departe. George a avut impresia că vede furişându-se o siluetă într-un loc din desiş. Dar totul a rămas liniştit.

Această linişte era mai ameninţătoare decât dacă ar fi avut loc un atac din grădină sau din casă.

III
LUPTA NOCTURNĂ

PÂNĂ SĂ AJUNGĂ ÎN SPATELE CASEI a durat mai mult de o jumătate de oră. Şi ca şi cum zeul vremii ar fi voit să le joace vreo festă, vântul îşi schimbă direcţia, acum venindu-le din faţă. Căpitanul s-a gândit să ordone replierea înapoi, în partea din faţă, dar a renunţat. Acum trebuia pornit atacul. Farrow se baza pe steaua lui călăuzitoare.

Se apropiau tot mai mult de grădină, care după spusele lui von Thalen, în acest loc nu avea un gard. Mai de mult existase unul din scânduri, dar s-a prăbuşit de tot, iar von Thalen nu apucase încă să-l înlocuiască.

Primele tufişuri erau deja aproape de tot, când auziră un foşnet de frunze şi crengi trosnind. În aceiaşi clipă ceva şuieră pe lângă capul lui George. Acesta a recunoscut sunetul: era acela al unei săgeţi cu pene.

În aceeaşi clipă se auzi şi comanda căpitanului Farrow.

— Înainte! Asalt!

Atacul a fost atât de neaşteptat, încât negrii ascunşi în grădină au luat-o la fugă fără să mai tragă o singură săgeată. Acum matrozii au pătruns în desiş şi îl cercetară cu de-a amănuntul. Dar nici urmă de inamic. Primul pericol acela de a fi lovit de săgeţi trase din ascunzători a fost anihilat.

— Casa dumneavoastră era goală când aţi părăsit-o? îl întrebă Farrow pe von Thalen.

— Servitorul meu de încredere, un negru a rămas aici, a fost răspunsul.

Căpitanul le-a făcut un semn oamenilor săi să forţeze intrarea în casă. Ajunseră cu bine în casă. Farrow a bătut energic în uşă. Curând aceasta se deschise. Din hol venea lumină. Negrul se sperie, văzând dintr-o dată o trupă de albi înaintea lui. Dar von Thalen îl linişti. Acum trebuiau să ajungă repede în casă. Acest lucru era periculos din cauza luminii din hol care ajungea şi afară. La ordinul lui Farrow intrară toţi grăbiţi în hol. Farrow intră ultimul. De cum trase uşa după el, pe care negrul a zăvorât-o, se şi auziră câteva săgeţi lovind şi înfigându-se în uşă. Dar erau deja în siguranţă, negrii întârziaseră cu o jumătate de secundă.

Horst von Thalen a închis şi el uşa. Ferestrele erau protejate prin obloane din lemn solid. Când se clădise casa albii aveau uneori de luptat cu atacatori negri răsculaţi, aşa că casa era o mică fortăreaţă.

La ordinul căpitanului, oamenii s-au răspândit în diferite încăperi de la parter şi de la etajul casei. Cum dormiseră ziua

puteau veghea toată noaptea. Prima seară o petrecură discutând. Afară nu se auzea nici o mişcare.

George se postase la uşa de la intrare, cea mai periclitată, alături de tatăl său, de von Thalen şi de Petre. Cu ferestrele de la parter erau destul de înalte, era destul de greu să pătrunzi din afară înăuntru pe acolo.

Deodată George ridică mâna, auzise afară un zgomot slab, curios, care se repetă.

Oare ce se întâmplă afară? Vor încerca să deschidă uşa? Slabe şanse datorită celor două zăvoare solide dinăuntru.

Deodată zgomotul se modifică. Nu mai era un foşnet, trosnea chiar.

— Aceştia au adus vreascuri uscate în faţa uşii şi le-au aprins strigă George furios, vor să ne afume.

— Trebuie să deschidem uşa câteva secunde, ca să stingem focul, spuse hotărât căpitanul.

— Stingeţi lampa! ordonă von Thalen.

Căpitanul adună trupa în hol, se aştepta să trebuiască să părăsească casa, dacă focul nu s-ar lăsa stins.

— Casa este în cea mai mare parte din lemn, uscat de soare. Asta arde ca iasca.

— Când deschidem uşa, să ne tragem rapid de o parte, spuse George, este sigur că negrii vor încerca să ne trimită săgeţi în hol.

Petre tocmai trăgea de zăvorul uşii şi George îl ajuta. Cum uşa se deschidea înafară, ar fi fost posibil să împingă la o parte grămada de vreascuri aprinse, doar cu uşa, împinsă puternic. În hol lampa s-a stins. Toţi erau pregătiţi să deschidă uşa. Doar George şi Petre nu-şi scoaseră pistoalele, fiind ocupaţi cu deschiderea bruscă a uşi.

— Atenţie, strigă căpitanul Farrow.

— Unu, doi, trei numără George în timp ce se proptea cu mâinile întinse de uşă.

George şi Petre s-au aruncat cu toată forţa asupra uşii, da aceasta nu ceda nici un centimetru. Ce să fie? George a crezut că uşa este încă închisă, dar în aceiaşi clipă îl auzi pe von Thalen strigând.

— Au pus grinzi de-a curmezişul uşii ca să n-o putem deschide, este o veche tactică de luptă a negrilor. Nu mai cred că vom putea salva casa. Trebuie să încercăm să ieşim pe ferestre.

— Deschideţi obloanele de la ferestre! ordonă Farrow. La toate, pentru ca negrii să fie siliţi să se distribuie în jurul întregi case!

Ordinul a fost executat în grabă.

— Dar vom ieşi din casă printr-o fereastră, propuse von Thalen.

La deschiderea ferestrelor au constat că negrii acţionaseră foarte calculat. Peste tot în jurul casei la o distanţă ardea câte un foc mare, care lumina atât de intens, încât albii nu se puteau nicăieri refugia în întunerec, indiferent ce fereastră ar fi ales ca să se retragă, pentru că ofereau negrilor nişte ţinte bine vizibile.

— Este apă destulă în casă, strigă von Thalen, trebuia să încercăm să stingem focurile.

— Dar focurile sunt prea departe de casă spuse Petre.

— Unde sunt găleţile? strigă George, care se grăbea să pună în practică sfatul gazdei.

— Grăbiţi-vă camarazi, strigă Farrow, focul de la uşă se extinde. Stropiţi uşa cu apă pe dinăuntru!

George, Petre împreună cu matrozul Kern, aleseră o fereastră dinspre est, încercând să stingă pe acea parte focul de vreascuri. Partea dinspre est i s-a părut lui George mai nimerită pentru repliere, pentru că era vis-a-vis de uşă de la intrare, deci în umbra casei, la a cărei părţi frontale focul era tot mai luminos. Petre şi Kern aduseră apă pe care o aruncară afară peste vreascuri, iar George, stând lateral de fereastră, era cu pistolul în mână pregătit, să le asigure acoperirea dacă negrii s-ar fi arătat.

În acest timp, în tufele dinspre partea de est a început să se mişte ceva. Din întuneric s-au ivit nişte siluete întunecate. George trase câteva focuri, ţintind mai în sus, ne dorind să ucidă sau să rănească vreun negru, voia doar să-i sperie şi-şi atinse scopul. După vreo zece cincisprezece secunde, nu se mai vedea acolo nimeni. S-a tras şi în alte părţi ale casei. Acum focurile de armă au fost urmate de strigăte, George constată că şi camarazii săi acţionaseră la fel ca el, trăgând doar focuri de avertizare cu efectul scontat.

Au reuşit să stingă focurile dinspre est, sud şi nord într-atât încât acestea de abia mai pâlpâiau şi negrii cu greu mai puteau ţinti cât de cât.

La comanda căpitanului s-au adunat cu toţi în încăperea unde se aflau George, Petre şi Kern.

— Înainte! strigă Farrow, repede afară! Domnule von Thalen, luaţi-vă servitorul şi vedeţi să nu i se fi întâmplat nimic. Poate că pe el îi urăsc ceilalţi negri mai tare.

George ieşi cu îndemnare pe geam şi se grăbi să ajungă la desişurile protectoare, prin care s-au retras negrii. În grădină era linişte, aceasta însemna că negrii sau retras mai departe.

La capătul primului tufiş, George îşi aştepta camarazii. După Petre şi George i s-a alăturat tatăl său şi von Thalen.

— Şi acum încotro? îl întrebă căpitanul Farrow pe von Thalen.

— Indiferent, unde să ne putem apăra bine, îşi dădu George cu părerea.

— Poate că nu s-au auzit până în oraş focurile de pistol, interveni Petre, altfel ne putem aştepta să ne viziteze poliţia.

— Focurile de pistol nu se aud până în oraş, i-o reteză doctorul Bertram, mai repede s-ar observa focul, care urcă tot mai sus pe casă.

— Mai bine să mergem la proprietatea mea, propuse von Thalen, chiar dacă încă nu este terminată, casa cu zidurile ei oferă destulă apărare. Şi în plus, nimeni nu se poate apropia neobservat de casă pentru că acolo încă nu am grădină. Este de mers doar o bucată de drum.

— Bine! Propunerea nu este rea, observă Farrow, deci înainte camarazi, dar fără zgomot şi cu prudenţă.

Porniră. Erau bucuroşi să iasă din desişurile grădinii, fiind încă posibil ca negri de ai lui Gordon să mai fie ascunşi pe acolo. Kern încheia plutonul. Se întorcea mereu să se uite în spate şi în final a putut anunţa restul grupului, că dintr-acolo nu mai venea nici un pericol.

Căpitanul se îndreptă spre von Thalen şi-i spuse:

— Poate că negrii lui Gordon au fugit aşa de departe, de frica armelor, încât este puţin probabil să ne mai supere în noaptea aceasta.

— Sper că nu vor intui că ne-a venit ideea să ne retragem pe posesiunea mea, zise von Thalen, altminteri ar fi posibil să se baricadeze după zidurile casei începute şi atunci ar trebui să-i asediem.

— Mie-mi convine, spuse Farrow pentru că am putea folosi grenadele cu gaze.

— Aici aproape se află grajdul unde mi-am adăpostit calul de călărie. Păcat că este atât de târziu! Altfel aş fi propus să mergem acolo. Acolo aş fi putut împrumuta cai destui pentru noi toţi şi am fi ajuns mai repede la posesiunea mea. Poate că aşa i-am depăşi şi pe negrii dacă într-adevăr ne-au luat-o înainte.

— La cai trebuie să renunţăm, hotărî Farrow. Dar putem forţa viteza de marş. Poate reuşim aşa să-i ajungem pe negrii. A durat un timp până s-au adunat toţi împreună. Poate că se strecoară undeva prin noapte, nu departe de noi.

Pe drumul ales de von Thalen vegetaţia devenea tot mai săracă. Zonele de nisipuri în apropierea coastelor Africii de

sud-vest sunt foarte largi. Acestora le urmează Namib-ul stâncos, unde doar câteva plante modeste pot supravieţui. Apoi vine savana, care pe timpul ploilor este deosebit de roditoare. Pentru germani Namib-ul era deosebit de avantajos, aici negrii nu puteau pregăti neobservaţi o ambuscadă. Pe terenul stâncos chiar şi fuga ar fi fost periculoasă, iar negrii evitau orice i-ar fi periclitat sau adus în situaţii critice.

Zona de nisip au străbătut-o în aproape două ore. Terenul a devenit mai pietros ceea ce a uşurat mult înaintarea. Luna le asigura o bună vizibilitate. Nu se vedea nici urmă de negri, cu tot efortul depus de Farrow de a cerceta zona.

— Aceştia au fugit ca dracii, spuse George, referindu-se la negrii.

— Poate că nici nu sunt înaintea noastră, zise Petre, exprimându-şi gândul care-l preocupa de un timp.

— Dacă am ajuns odată după zidurile construcţiei, acolo nu ne supără nimeni îi asigură von Thalen.

— Iar peste zi ajungem netulburaţi la Swakopmund? întreabă Farrow.

— Desigur. Gordonii îndrăznesc doar noaptea să-şi pună negrii să atace. Ei nu vor să se pună deschis contra legii. Dacă primesc oficial aprobarea de exploatare, oricum îşi vor înceta atacurile contra mea. Atunci nu le mai foloseşte la nimic chiar şi moartea mea căci dreptul de exploatare ar fi transmis automat moştenitorilor mei.

Căpitanul îi îndemnă să meargă mai repede. Dorea să ajungă cât mai repede cu toţi la adăpostul casei în construcţie. Acolo s-ar afla la adăpost şi faţă de poliţia care ar putea veni la von Thalen să ceară informaţii despre incendiu.

Noaptea era răcoroasă, aşa că deplasarea în marş rapid nu-i afecta pe căpitan şi oamenii săi. Ba chiar se bucura că poată, în sfârşit, să alerge în voie, lucru care în culoarele submarinului era mult limitat.

Au mai trecut două ore. În curând se lumina de ziua când von Thalen strigă cu vocea joasă.

— Într-o jumătate de oră am ajuns la destinaţie! Apoi i-a spus încet căpitanului. Nu am putea face aici o pauză până dimineaţa? De aici avem o bună vizibilitate şi am şti imediat dacă zona este curată sau nu.

— Vom merge încet mai departe, dar nu ne oprim, hotărî Farrow, pentru că cei mai mulţi dintre oamenii mei sau înfierbântat după marşul forţat pe care l-am făcut. Dacă ar rămâne aici pe pământul rece ei s-ar îmbolnăvi.

Porniră încet mai departe la drum.

— Acum mi se pare un noroc că nu am început cu amenajarea grădinii spuse încet von Thalen. Acolo chiar lângă casă este o fântână care nu seacă niciodată şi aşa pot uda plantele mereu. Dar eram grăbit să construiesc casa. Aici este altfel decât în Europa, unde construcţiile se fac după planul unui arhitect. Aici faci totul singur, îţi cauţi oameni, materiale de construcţie, te ocupi de conducte şi aşa mai departe.

S-au oprit în faţa construcţiei neterminate, pe care o cercetară cu grijă, înainte de a intra înăuntru. Un arcaş negru iscusit, de la aceea distanţă, i-ar fi putut lovi uşor. Totuşi Farrow s-a arătat deschis. Era cea mai simplă metodă, în ciuda pericolului de a afla dacă duşmanii s-au cuibărit acolo.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Cu binoclu, Farrow urmărea cu precădere golurile ferestrelor, lipsite de sticlă. Nici o mişcare nu se vedea. O eroare era exclusă, se făcuse deja dimineaţă.

Casa nu avea încă acoperiş, dar era ridicată până sus.

— Pare să nu fie nimeni, i-a spus Farrow lui Thalen, deci mai departe, dar atenţie!

George s-a apropiat cam la douăzeci de metri de casă. S-a oprit şi l-a aşteptat pe tatăl său.

— Sunt şi în spate ferestre. Mă duc cu câţiva oameni să verific şi acolo, ca să nu avem surprize.

— Bine ia-l pe Petre şi încă vreo câţiva matrozi, spuse căpitanul.

George, Petre şi patru matrozi s-au apropiat, desfăşuraţi într-un segment de cerc lung, de clădire, până ce au ajuns la partea opusă a acesteia şi au putut observa deschiderile goale ale ferestrelor.

George îndrăzni să strige, anunţându-l pe tatăl său şi pe ceilalţi aflaţi în faţa casei, că nici în spate nu se află inamici.

Camarazii au pătruns din două părţi în clădire şi s-au apucat să cerceteze toate încăperile.

— Am avut noroc, s-a bucurat căpitanul Farrow, nu credea că nu va fi nimeni aici. Acum domnule von Thalen, puteţi fi sigur, că problema dumneavoastră se va rezolva. Mă bucur mult.

— Şi eu mă mir, recunoscu von Thalen, că Gordon şi negrii lor s-au lăsat păcăliţi atât de repede şi evident că mă bucur.

IV
O SITUAŢIE NEPLĂCUTĂ

— SĂ NE AMENAJĂM PUŢIN şi să ne pregătim o cafea fierbinte tare, propuse Farrow. A fost bine că ne-am luat ceva provizii cu noi. Vom face de veghe pe fiecare latură, pentru a nu avea surprize. Asta ar fi neplăcut pentru noi.

Cine nu făcea de pază îşi căuta un loc de dormit în încăperi şi să-şi destindă articulaţiile. Prea mult confort nu era, dar nu era nici un necaz.

— Va trebui să aşteptăm aici câteva zile, îi zise Farrow lui von Thalen. Oricum rămânem aici să vă protejăm, până când veţi primi autorizaţia de exploatare de la Swakopmund.

— Vom avea timp destul de somn, râse George, care ajuta la prepararea cafelei.

După ce căpitanul a băut câteva înghiţituri din cafeaua care mirosea îmbietor, spuse, referindu-se la gustul ciudat al băuturii.

— Apa aceasta trebuie că conţine foarte mult fier.

— În apropiere sunt mai multe mine de fier, confirmă gazda, dar mie nu mi s-a părut a fi deosebit de fieroasă. Poate că gustul este de la cafea. Când voi pleca la Swakopmund, domnule căpitan, vă rog să-mi daţi câţiva oameni ca să mă însoţească până în apropierea oraşului. Este un efort mare acum când începe arşiţa, să se facă drumul din nou înapoi, dar singur nu m-aş duce. La întoarcere vom călări. Voi aduce şi nişte cai de rezervă.

— Credeţi că cinci oameni vă ajung? întreabă Farrow.

— Desigur, răspunse von Thalen.

— Atunci voi trage la sorţi, zise căpitanul zâmbind, căci după cum îmi cunosc oameni fiecare în parte v-ar însoţi cu plăcere. Farrow a vrut să vorbească mai departe, dar din gâtlej sunetele abia îi ieşeau din gură. Îşi drese vocea şi-şi duse mâna la gât. Sesiză că şi alţi camarazi începură să tuşească şi să ne ţină de gât.

— Parcă mă sufoc, spuse căpitanul.

— Şi eu la fel, zise doctorul Bertram.

— Acum ameţesc, continuă Farrow.

Câţiva matrozi căzuseră deja la pământ, neputând nici să stea în şezut.

Deodată von Thalen sări în sus şi strigă.

— Bandiţii aceştia au otrăvit fântâna.

Era groaznic, dar era singură explicaţie pentru ce s-a întâmplat în ultimele minute.

Unii încercară să-şi provoace vărsături ca să-şi elimine otrava din stomac. Acum au început să transpire intens. George s-a prăbuşit printre ultimii.

— Acum se termină totul? bâlbâi el, îndoindu-se din mijloc, după care a căzut la pământul.

Dar aceasta nu era sfârşitul. George s-a trezit din nou. Se simţea groaznic de rău, dar era conştient. Membrele-i erau grele ca paralizate. Voi să strige ceva tatălui său, dar nu mai avea voce. Afară era întuneric şi îi era frig.

După un sfert de oră starea i se amelioră mult, a putut chiar să se mişte puţin.

— Ce s-a întâmplat? Unde suntem? întreabă el cu greutate.

De la câţiva metri de el îi răspunse un geamăt.

— Tu eşti tată? întreabă strigând George, plin de nerăbdare.

Geamătul se repetă. Urmează câteva clipe de linişte. Apoi se auzi vocea lui Petre din întuneric.

— Eu sunt domnule George. Mă simt groaznic de rău.

— Nici mie nu mi-e bine, răspunse George, neputându-se opri să nu zâmbească.

Cel mai important era că tovarăşii săi erau în viaţă.

— Încă nu mă pot mişca cum trebuie, spuse Petre.

— Aşteaptă puţin! Mobilitatea îţi va veni repede, îl linişti George, la mine a fost la fel mai înainte. Dar eu stau în picioare, spuse George din întuneric.

— Unde suntem?

— Nu ştiu, domnule George, dar eu sunt îngropat până la umeri.

— Atunci am fost cel puţin douăsprezece ore inconştienţi, conchise George.

— Cred că este noapte, continuă Petre şi că suntem sub cerul liber.

— Unde pot fi ceilalţi? întreabă George, care între timp constatase că şi el este îngropat, dar nu cât Petre, deoarece îşi putea mişca braţele legate.

Noaptea era rece, avantajul era că aşa, starea camarazilor se îmbunătăţea repede. Curând apăru luna de după nori şi scufundă locul într-o lumină argintie. George se uită în jur şi a văzut pe solul nisipos mai multe mogâldeţe întunecate. Erau camarazii săi îngropaţi în solul african.

Îl strigă de mai multe ori pe tatăl său. La urmă îi răspunse o voce slabă, după care George îşi recunoscuse tatăl, cu toate că era foarte răguşit:

— Am fost păcăliţi. Este bine că Gordonii mai au nevoie de von Thalen.

Cred că au aruncat ceva ierburi sau esenţe în fântână, cu un efect anesteziant prelungit.

Acum se auzeau şi vocile celorlalţi, dar la început ceva mai slabe. După o jumătate de oră, Farrow constată mulţumit că nimeni nu lipsea. Prezenţi erau şi Horst von Thalen împreună cu servitorul său, negru.

— Trebuie să încercăm să ne eliberăm încă în noaptea aceasta, spuse von Thalen cu o voce înceată. Pentru că nu trebuie să aşteptăm ca soarele fierbinte să ne ardă capetele, neacoperite, cu corpurile îngropate în nisip. Peste zi am înnebuni cu toţi. Aşa vor Gordonii să-mi smulgă secretul. Şi am să le-o spun, domnule căpitan, cel puţin pentru a vă salva pe dumneavoastră şi pe oamenii dumneavoastră.

— Chiar credeţi, domnule von Thalen că ni se vor cruţa vieţile, după ce dumneavoastră le veţi fi dezvăluit locul zăcământului de diamante? Le-am fi prea periculoşi. De aceea nu cred că are vreun sens, să le dezvăluiţi acestora secretul dumneavoastră.

Din depărtare se auzeau cum se apropiau nişte paşi grei.

La lumina lunii se vedeau apropiindu-se trei siluete îmbrăcate în alb, urmate de nişte umbre întunecate. După ce s-au apropiat, unul din albi spuse cu o voce rece şi tăioasă:

— La aceasta nu v-aţi aşteptat domnilor, nu-i aşa? Chiar credeţi că v-am abandonat aşa de uşor? făcu o pauză. Voia să vadă ce efect vor face vorbele sale asupra camarazilor, dar nici unul nu i-a făcut plăcerea de a-i răspunde, aşa că i s-a adresat direct lui von Thalen:

— Sunteţi gata să ne faceţi cunoscut locul minei? Sau vreţi să vă cauzaţi dumneavoastră şi prietenilor dumneavoastră şi mai mari neplăceri?

— Am să vă spun unde este mina, răspunse von Thalen cu o voce înăbuşită, da, sigur, o dau cu condiţia ca prietenii mei să se poată întoarce nevătămaţi pe vasul lor.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt? întreabă cel în alb.

— Da. Eu nu negociez. Hotărâţi-vă, dar cât mai repede.

Ceilalţi doi inşi îmbrăcaţi în alb se plimbau printre capetele marinarilor, care ieşeau din nisipul unde au fost îngropaţi. Deodată, unul din ei spuse surprins:

— Uite, acesta este renumitul şi atât de mult căutatul căpitan Farrow cu echipajul său. Când i-am prins nu am ştiut ce captură preţioasă am făcut.

— Aceasta nu este treaba noastră, spuse primul, după care se întoarse spre von Thalen.

— De acord cu condiţiile puse. Prietenii dumneavoastră vor fi liberi şi pot pleca fără ca noi să-i deranjăm până la Swakopmund. Dar dumneavoastră domnule von Thalen veţi mai rămâne la noi până ce reuşim să procurăm actele oficiale cum că fosta noastră proprietate ne aparţine din nou. Trebuie să înţelegeţi asta!

— Ce se va întâmpla cu mine nu mă interesează, răspunse von Thalen, după mine nu are cine să plângă. Dar ceea ce vreţi să ştiţi, veţi afla de la mine doar când am primit de la căpitanul Farrow în scris că a ajuns cu oamenii săi cu bine pe bordul submarinului său. Nici o secundă mai repede. Altceva nu mai am de spus. Cei doi inşi în alb s-au privit o vreme, apoi al doilea a luat cuvântul:

— Este necesar să lăsăm să ni se pună condiţii?

— Cred că până mâine seară vă veţi schimba părerea domnule von Thalen.

— Veţi fi oarecum mai înmuiaţi, râse al doilea.

— Ne vom gândi la condiţiile dumneavoastră, spuse apăsat primul. După ce ne consultăm vă vom comunica ce am decis. Cei doi sau întors şi au plecat, urmaţi de negri. Camarazii au rămas singuri în situaţia lor lipsită de ajutor.

Cu o voce slabă, Farrow îi aducea reproşuri lui von Thalen că voia să le trădeze Gordonilor secretul minei, dar acesta rămase ferm la hotărârea luată. La urmă însă Farrow acceptă, cel puţin formal, propunerea lui von Thalen. Spera încă că totul se va termina cu bine.

Cu cât se lăsa mai mult noaptea, cu atât mai mulţi marinari adormeau. Au constatat că nu au fost îngropaţi în nisip ci şi legaţi de mâini şi picioare.

Şi lui George i-au fost legate mâinile şi picioarele, care de-abia ieşeau din pământul nisipos.

Liniştea nopţii a fost întreruptă de nişte sunete înfiorătoare, iar unul din matrozi strigă speriat:

— Ce a fost asta?

— Hiene! spuse doctorul Bertram liniştit, ca şi cum altul i-ar spune că cafeaua cu zahăr este dulce.

— Probabil că se bat pentru un hoit şi-a dat cu părerea George, care nu dormise tot acest timp, gândindu-se disperat cum să se elibereze.

— Să sperăm doar că nu vin prea repede spre noi, spuse căpitanul Farrow.

— Aceasta ar fi al dracului de neplăcut, interveni Petre şi râse, ca şi cum ar fi găsit un plan pentru a alunga fiarele, dacă s-ar fi apropiat de oamenii legaţi şi îngropaţi în nisip.

— Hienele pot fi alungate prin strigăte puternice, spuse doctorul Bertram care se pricepea la animale.

— Nu sunt prea departe de noi, zise căpitanul Farrow.

În orele care au urmat multe rugi fierbinţi ale marinarilor s-au îndreptat spre cer, implorând ajutorul acestuia, să ţină hienele departe de ei, dar cerul a luat altă hotărâre. George a scos un strigăt slab, prin care atenţiona apariţia unei umbre pe care o văzuse furişându-se foarte aproape.

În curând au văzut şi alţi hienele. Erau în număr de cinci, adulmecau prada, dar nu îndrăzneau să se apropie. Hienele sunt în general mâncătoare de hoituri.

Acum ele erau cam la treizeci de metri, camarazii se purtau liniştiţi. George era cel mai aproape de ele. Dar hienele se apropiau tot mai mult ajungând până la zece metri de el.

Când luna a dispărut pentru câteva secunde, una din hiene scoase un râs înfiorător apoi la adăpostul întunericului se apropiară mai mult de George, care pentru a se apăra, nu putea decât să strige tare şi să arunce nisip cu degetele mâinilor legate.

Camarazii se grăbiră să-i ţină isonul strigând din toate răsputerile. Sunetele neobişnuite le-a surprins pe hiene. Ele s-au retras înapoi. Apoi se opriră o clipă şi aţintiră cu privirile punctele din nisip, pe care luna ce ieşise din nori, le lumina puternic din nou. După ce fiarele şi-au revenit din spaimă, ele sau furişat din nou înapoi. La strigătele celor îngropaţi hienele s-au retras din nou, dar puţin. Camarazii trebuiră să strige mereu, dar animalele depăşiseră deja frica de aceste sunete neobişnuite.

Una din ele se afla la cel mult doi metri de George şi mârâi furioasă, când acesta încercă să se apere aruncând nisip şi pietricele. Dar fiara nu se mai lăsa impresionată de această apărare total ineficientă şi ajunse doar la un metru de capul lui George.

Atunci se auzi în noapte un foc de armă. O lovitură de maestru. Hiena urlă şi se tăvăli în nisip, unde după ce mai zvâcni de câteva ori din labe, rămase nemişcată.

Curând au apărut din nou cele trei siluete în alb, urmate de negri. Nu se îndepărtaseră aşadar prea mult. Au rămas în apropiere, probabil să poată discuta nestingheriţi oferta lui von Thalen.

Purtătorul de cuvânt se apropie de George, râse încet dar ironic şi spuse:

— V-a fost neplăcut, nu? Când am auzit hienele ne-am întors imediat. Nu, nu voiam ca dumneavoastră să fiţi

supăraţi de aceste spurcăciuni. Pentru restul nopţi vă ducem în altă parte, mai în siguranţă. Mâine vom mai discuta mai departe. Cu siguranţă domnii vor fi devenit mai raţionali.

Ultimele cuvinte au fost spuse pe un tom oarecum paşnic, ceea ce-i făcu pe George, pe tatăl său şi pe doctorul Bertram să tresară. Era oare posibil să se discute omeneşte cu aceste canalii?

La ordinul celui care vorbise, negrii s-au grăbit să-i dezgroape pe camarazi. Cum nisipul nu era ud, munca era uşoară şi rapidă. Li s-au tăiat legăturile de la picioare. Gordonii au aşteptat până ce prizonierilor li s-a restabilit circulaţia sângelui, apoi aceştia, păziţi de negri au trebuit să meargă prin nisip.

Când în depărtare a apărut casa, pe jumătate terminată, a lui von Thalen la strigătul unuia din albi, negrii se apropiară. Camarazii se mirară. La distanţe relative egale ei au văzut nişte găuri mari şi rotunde în pământul acum pietros.

— Aici or fi căutat cândva boşimanii apă, explică speakerul celor trei siluete în alb. Vom folosi aceste gropi drăguţe şi adânci. De aici protejaţii noştri n-au cum să scape. Unul din negrii aleargă la casă şi s-a întors repede cu o frânghie tare. Cu aceasta prizonierii au fost lăsaţi jos, în gropi. Din întâmplare George şi Petre au ajuns în una din gropi.

De abia au ajuns jos, că George îi şopti prietenului său:

— Indivizii sunt şmecheri. Tot câte doi oameni lasă în gropi. Dar este clar că trebuie să ieşim de aici. Oare cât de înalt ar fi peretele?

— Greu de apreciat, zise Petre încet, dar cu siguranţă şapte opt metri.

— N-are sens să ne căţărăm unul pe celălalt, zise George, trebuie să reuşim în alt mod. Dezleagă-mi mai întâi legăturile de la mâini!

I-a ţinut camaradului său mâinile, iar Petre reuşi să-i îndepărteze legăturile. După care George l-a dezlegat pe Petre care spuse triumfător:

— Am la mine briceagul meu cel mare. Aceştia s-au mulţumit doar să ne ia centurile cu pistoale.

— Splendid! râse George, aşa vom reuşi să săpăm trepte în peretele puţului.

— Numai să nu fie piatra prea tare!

— Da de unde! Trebuia să meargă!

Cei doi pipăiră pereţii gropii. Aceştia erau netezi, chiar umezi întrucâtva.

— Piatra cedează! Nu este deloc greu! spuse Petre încet, apucându-se imediat de lucru, de am avea ceva mai multă lumină!

— S-o fi ascuns luna, şopti George, sus gura puţului este total întunecată.

În douăzeci de minute, Petre tăiase trepte în peretele puţului până unde putea ajunge, întinzându-se. Se opri şi-i întinse cuţitul lui George.

— Schimbaţi-mă, domnule George, munca asta oboseşte rău mâinile! George se urcă pe umerii lui Petre şi a început să lucreze. Era mai uşor decât îşi închipuise. Dar şi pe el munca l-a obosit într-atâta încât a trebuit să fie curând înlocuit de către Petre. Acestuia nu-i venea la îndemână prea bine să se caţere pe umerii lui George, care era mult mai mic. A trebuit să urce câteva trepte şi cu mâna stângă să se prindă bine de pământ. Această situaţie îngreuna şi întârzia progresarea lucrului. George constată curând că îi uşura munca lui Petre, dacă el urca în urma lui câteva trepte şi atunci s-ar sprijini cu mâna stângă de perete iar cu dreapta l-ar susţine pe Petre.

Cu toată râvna de care a dat dovadă Petre, munca nu înainta atât de repede pe cât ar fi dorit ei. Petre trebuia să se odihnească adesea, mâna cu cuţitul obosea repede.

De câteva ori au căzut pietre în puţ. Acest lucru era inevitabil. Cei doi ascultară dacă se mişcă ceva sus. Nu! Negrii s-au retras în casa neterminată a lui von Thalen, iar Gordonii şi vărul lor plecaseră acasă, să se odihnească.

Încă mai aveau mult până să ajungă sus, când Petre plin de bucurie îi şopti prietenului său.

— De aici în sus peretele începe să prezinte fisuri mari şi atunci nu mai este necesar să tăiem alte trepte!

Când pe neaşteptate o bucată mare de piatră a căzut din perete iar George şi Petre care ajunseră până aproape de marginea gropii auziră cum se apropiau nişte paşi. Cum aceştia se apropiau repede au fost nevoiţi să coboare iute înapoi. De abia ajunseră când sus s-a făcut lumină. Un negru cu o creangă aprinsă se aplecă peste gura gropii. Dar flacăra lumina prea slab, aşa că negrul nu a putut să vadă nimic. Le strigă neliniştit:

— *Masser* unde voi sunteţi?

— Dă-ne pace! strigă Petre drăcuind.

Răspunsul i-a fost suficient negrului. Capul său a dispărut. Cei doi nu au îndrăznit să se caţere imediat. Acum ei au putut recunoaşte o lumină slabă tremurătoare.

— Ăştia de sus au aprins un foc, şopti George.

— Asta nu ne va împiedeca să o ştergem de aici!

— Da, dar ne complică lucrul!

— Se vor speria rău de tot, când ne vom vedea apărând şi vom putea dispare în întuneric.

O vreme cei doi au tăcut, apoi Petre întreabă:

— Când ajungem sus, va trebui ca unul din noi să fugă la Swakopmund, ca să aducă ajutor de pe submarin?

— Asta o vom hotărî când vom ajunge sus.

— Când luna va ieşi din nori, va trebui să fim deja sus, spuse Petre. După o vreme, George urcă primul pe perete în sus. A făcut doar jumătate din drum când din nou au căzut nişte pietre mici şi din nou se auziră paşi.

— Jos din nou. Petre îi şopti George camaradului său. Acesta se supuse. De la înălţimea de un metru şi jumătate sări în fundul gropii, dislocând iar câteva pietre din peretele puţului.

Sus s-a făcut din nou lumină. Cineva de sus lasă să coboare la capătul unei sfori, o cupă de metal cam de doi metri, în ea ardea luminos un lichid. Se părea că negrii învăţaseră ceva, după ce unul din ei la lumina crengii aprinse nu văzuse nimic.

Din nou se apleacă un cap de negru peste gura puţului. Dar nici acesta nu-i putu zări pe George şi Petre, fiind orbit de lumina opaiţului care lumina mai tare.

— *Masser* jos încă? întreabă negrul.

— Da! răcni George.

— Cară-te la dracu! adaugă Petre.

— Ce este cu lumina? întreabă George.

— Pentru ca *Masser* mai bine să vede.

— N-avem nevoie să vedem, strigă Petre furios.

— Dar şi noi acum putem vedea la *Masser,* zise negrul de sus amuzat.

— Toată munca noastră este inutilă, spuse Petre furios. Negrii se vor posta cu siguranţă sus în apropiere şi ne vor întâmpina cu săgeţi dacă am îndrăzni să ne uităm peste marginea gropii.

— Nu sunt chiar atât de proşti negrii, spuse George, fără să-şi piardă nici acum optimismul.

V
ÎN SFÂRŞIT LIBERI

CEI DOI SE SCUFUNDARĂ într-o tăcere apăsătoare. Din când în când George se uita în sus, ca şi cum ar fi putut îndepărta lampa primitivă care-i împiedeca să evadeze. Deodată George l-a prins pe Petre de braţ şi îi spuse încet.

— Ce ar fi să încercăm să stingem lampa de sus cu pietrele căzute? Dacă nimerim, se va scurge uleiul din ea. Apoi urcăm repede sus.

Petre încearcă să nimerească de mai multe ori lampa. Dar în groapă nu-şi putea lua elan pentru a arunca. Şi în plus el şi George trebuiau să fie atenţi să nu fie răniţi de pietrele care cădeau înapoi.

— Luăm câteva pietre cu noi. Trebuie să urcăm până la nivelul lămpii, spuse George, aşa voi reuşi.

— Repede! spuse Petre şi-l trase pe prietenul său, care voia deja să înceapă coborârea peretelui înapoi.

— Sus acolo, iar un cap de negru!

Negrii auziseră că în groapă se aruncă cu pietre veniră să vadă ce se întâmplă.

— Acesta este un alb, nu un negru, zise George, după ce s-a aşezat din nou pe fundul gropii.

— Să nu faceţi prostii, spuse purtătorul de cuvânt al albilor de sus, negrii mei îmi spun că faceţi încercări de evadare, dar nu are sens! Fiţi cuminţi. Poate că domnul von Thalen se va hotărî să ne spună unde este locul cu diamantele, după care râzând ironic, a plecat.

— Acum este cea mai nimerită ocazie, şopti George, grăbindu-se la treptele pe carele săpase, acum fiecare acolo sus va crede că ne-am descurajat şi nu vom mai încerca să evadăm. George mai agil s-a căţărat deja sus pe perete.

Când ajunse le nivelul lămpii primitive s-a ţinut cu mâna stângă de o piatră din perete. Era un lucru riscant s-a ţinut mâna stângă de o piatră din perete. Era un lucru riscant, dar în acele momente decisive, pe George nu-l mai interesa aşa ceva. George a scos din buzunar cea mai mare piatră pe care o avea asupra sa, ochi scurt şi o aruncă spre opaiţ. Acum a văzut că tăviţa atârna de trei sârme care se uneau apoi într-una singură, iar sârmele erau fixate care se uneau apoi într-una singură, iar sârmele erau forate de o creangă pusă de-a curmezişul gurii puţului.

Nimeri atât de bine, încât tăviţa se răsturnă şi varsă cea mai mare parte din ulei. A mai rămas foarte puţin şi ardea mai departe. Dar flacăra trebuia stinsă, cu orice preţ. De

aceasta depinde practic totul. După ce George aruncase a doua piatră, sosea una şi din mâna lui Petre. În plină forţă, aruncată cu toată mânia. Cele două proiectile nimeriră bine. Opaiţul s-a răsturnat, sârmele s-au desprins din cauza mişcări şi lampa a căzut jos şi imediat s-a lăsat o beznă totală.

George se căţără repede mai departe. Acum pe întuneric era mai greu să-şi găsească un punct de sprijin şi mergea pipăind. Dar aceasta nu-l reţinea. Dacă acum nu reuşea, atunci nici când!

Mai avea un metru de învins. Caută de trei ori sprijin pentru picior. La urmă reuşi să se prindă cu mâinile de marginea gropi şi să se salte afară. Cum a fost afară negrii l-au şi văzut şi-i alergară în întâmpinare. Dar George coti brusc. Aşa că dispăru din privirile inamicilor săi.

Între timp şi Petre a reuşit să iasă din puţ. Imediat l-a urmat în beznă pe prietenul său. În curând cei doi se regăsiră. Negrii strigară ceva după ei, dar se părea că nu-i mai urmăreau.

Alergând mai departe. George vedea bine şi noaptea şi observă la timp un puţ în care Petre era cât pe ce să cadă şi-l trase înapoi. S-au oprit puţin din fugă, ca să se odihnească.

— Acum cei mai mulţi negri ne urmăresc, dar se înşeală în privinţa direcţiei. Mai bine aşteptăm un timp aici şi să-i prindem pe cei rămaşi.

— În cel târziu un sfert de oră iese luna din nori, spuse Petre, atunci ne vor vedea ca în palmă. Petre s-a târât la marginea puţului, lasă o piatră să cadă, apoi întreabă încet:

— Este cineva acolo jos?

Nu a primit nici un răspuns, cu toate că vorbise nemţeşte, ceea ce camarazii ar fi înţeles urgent, cu toate că n-ar fi recunoscut imediat vocea lui Petre.

— Avem noroc Petre! Hai să coborâm puţin, doar cât să nu fim văzuţi de afară. Dar aici roca era şi mai găurită decât în puţul în care au fost ei mai înainte, aşa că se puteau ţine cu destulă uşurinţă.

După cum puteau auzi, la negri rămaşi era o mare agitaţie. Era de înţeles. Scăpaseră doar doi prizonieri, iar Gordonii precis le-o va imputa lor, negrilor, cu asprime.

Trăncănitul gutural al negrilor, i se opuse deodată o voce marcantă, cerând linişte. Era vocea unui alb, care vorbea dialectul negrilor, pe care camarazii nu-l înţelegeau.

Deodată negrii scoaseră un urlet de bucurie şi o zbughiră prin noapte, spre Swakopmund, după cum înţeleseră cei doi ascunşi în puţ.

— Am reuşit, spuse George încet lui Petre, ei cred că am luat-o spre oraş.

Petre se uită prudent peste marginea puţului.

— Dacă văd bine, în afară de cei trei albi au mai rămas doar doi negri.

— Înapoi Petre, îi strigă George, aud că vine cineva.

Coborâră mai adânc în puţ, să nu se expună riscului de a fi văzuţi de cel ce trecea pe acolo.

Dar prudenţa s-a dovedit inutilă. Paşii se îndepărtau din nou. Auziră un schimb de vorbe în engleză.

— Cum au reuşit cei doi să scape din puţul acela adânc, Frank? Destul de neplăcut pentru noi, dacă alarmează poliţia din Swakopmund, în caz că oamenii noştri nu-i prind din nou.

— Mina trebuie să fie a noastră, veni răspunsul. Ar fi trebuit să le dăm urgent drumul lui Farrow şi oamenilor lui, iar pe Horst von Thalen l-am fi făcut noi cumva să vorbească. Îmi vine să-mi smulg părul din cap, când mă gândesc că am vândut pământul acesta frumos neamţului.

— Şi aşa de ieftin Frank!

— Iar la început am crezut că facem o afacere pe cinste!

— Ei şi acum ce facem cu marinarii aceştia?

Răspunsul se lăsă aşteptat. La urmă a venit şi răspunsul la întrebarea pusă.

— Doar nu-i putem ucide, pur şi simplu!

— Încetează cu prostiile! N-am chef să-mi petrec restul vieţii după gratii.

— Mda, nici ni ştiu ce am putea face cu ei. Dar gândeşte-te şi tu! Că doar tu ai pus la cale toată afacerea aceasta!

Erau pe punctul de a se certa, când cel învinuit ca regizor al situaţiei tăcu, înghiţind cu greu o înjurătură. După ce fermierii s-au retras, George şi Petre părăsiră ascunzătoarea lor. La mers trebuiau să fie atenţi, să nu mişte pietrele din loc şi să facă astfel zgomot.

Curând i-au văzut pe englezi mergând înaintea lor. Cu ei erau doi negri purtând în mâini un fel de făclii.

George şi Petre se furişau după ei, cântărindu-i din priviri. La o luptă corp la corp puteau fi adversari periculoşi. La unul din puţuri albii se opriră. Unul din ei strigă:

— Domnule căpitan! Mă auziţi? Da? Bucuraţi-vă, fiul dumneavoastră şi însoţitorul său ne-au scăpat. Dar nu vă bucuraţi prea repede! Negrii noştri îi vor ajunge din urmă înainte ca ei să ajungă la Swakopmund.

Din puţ nu a mai venit nici un răspuns. Farrow era prea mândru să discute cu tâlharii. Clipa în care fermierii ascultau

încordaţi răspunsul l-a găsit Petre. Dintr-un salt a fost acolo şi le dădu albilor câte un brânci în spate încât aceştia căzură în puţ Aceasta însă nu era atât de adânc ca cel în care el şi cu George petrecuseră atâta timp.

Pe când Gordonii se prăbuşeau, Petre îi strigă lui Farrow:

— Atenţie la o parte!

Cu cei doi negri rămaşi perplexi şi care mai ţineau făcliile în mână terminară uşor. Din câţiva pumni buni îi culcară la pământ.

Dar unde era cel de al treilea alb? Trebuie să se fi salvat încă din primul moment al altercaţiei. Nu-l văzu nici George şi nici Petre, care se convinse mai întâi că Farrow şi Bertram nu au păţit nimic în puţ. Nici cei doi fermieri nu păţiseră mare lucru, după cum constatase doctorul Bertram. Doar sperietura şi căzătura le-a cauzat puţin leşin, aşa că zăceau inerţi pe fundul gropi.

— Trebuie să găsim frânghia cu care am fost lăsaţi în groapă, îi strigă George lui Petre.

— O clipă şi vă scoatem îndată afară! i se adresă el tatălui său.

Înainte de a căuta frânghia Petre leagă bine pe cei doi negri, cu un şnur subţire, dar foarte rezistent, pe care-l purta mereu la el, pentru situaţii asemănătoare.

Frânghia a fost găsită în casa lui von Thalen. Acolo erau şi armele lor şi ale camarazilor. După ce George şi Petre şi-au găsit centurile cu armele se simţeau din nou în deplinătatea puterilor.

Alergară cu frânghia înapoi la puţul în care erau Farrow şi doctorul Bertram. Nu a durat mult şi aceştia au fost afară. Doctorul Bertram aleargă la focul părăsit de negri şi-l aţâţă, aşa că tot locul a fost bine iluminat.

George şi Petre îi scoaseră în grabă din gropi pe von Thalen şi pe negrul său precum şi pe ceilalţi camarazi. Cei mai mulţi au trebuit să-şi maseze membrele, căci şezuseră pe pământul rece şi erau întrucâtva amorţiţi. Trei matrozi se ocupară de Gordoni. Au fost scoşi cu aceiaşi frânghie, după ce matrozul Kern a coborât la ei. Petre îi leagă mai înainte ca ei să se dezmeticească.

— Ce veţi face cu Gordoni după ce se vor trezi? întreabă căpitanul pe von Thalen.

— Dacă îmi dau înscris că renunţă la proces retroactiv de cumpărare şi că nu mă vor mai inoportuna în nici un fel îi las să plece. La ce bun să mă chinui cu ei şi cu dezbateri oficiale, care doar mănâncă bani şi timp.

Farrow a dat afirmativ din cap.

— Foarte generos, spuse el încet şi serios. Să sperăm că nu veţi avea nimic de regretat.

În acea clipă se auzi din spatele căpitanului o voce care spuse în engleză:

— Mă predau!

Era James knight care în acel timp a stat ascuns. Horst von Thalen i-a făcut cunoscut intenţia sa, pe când Gordonii erau încă leşinaţi. Cu toată lumina slabă, George a putut recunoaşte că englezul era roşu de ruşine.

— Mi-e foame şi sete, se auzi vocea lui Petre. Domnule von Thalen, n-am putea primi ceva provizii?

— Mai avem ceva provizii, îl linişti căpitanul pe Petre, zâmbind.

— Şi lângă casă mai este şi o fântână care nu a fost otrăvită, strigă von Thalen.

— Atunci vom putea pregăti o cafea cu adevărat gustoasă, râse căpitanul Farrow.

George şi Petre zâmbeau deasemenea. Ei s-au bucurat mult că au putut ajuta unui german pentru obţinerea dreptului său.

*

* *

De cum s-a făcut ziuă, după un rămas bun călduros de la von Thalen, camarazii se întoarseră cu toţii la submarin. Generos şi recunoscător, von Thalen dărui fiecărui camarad câte un frumos diamant.

Sfârşitul volumului: **ÎNOTĂTORUL MISTERIOS.**

În numărul următor:

CĂPITANUL FARROW.

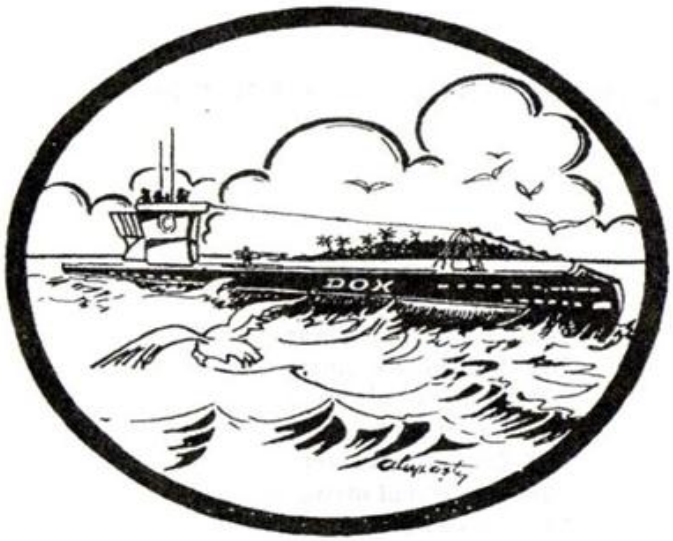
DOX

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro